

[Statsministeren.]

borgere, der er Kapitalejere og dermed i Virkeligheden staar som Fordringshavere over for de gældtyngede Landmænd, være de første, der har Pligt til at yde deres Bidrag og for øvrigt derigennem ogsaa søge Panterne forbedret og sikret det mest mulige. Vi ser nu, at de Bestemmelser, der havde til Formaal at holde Renten nede, selv en saa beskeden Ting som, at Legatmidler skulde anbringes i de lavt forrentede Obligationer, stryges alle sammen med alt, hvad der har Tendens til at holde Renten nede, og selve den Lov, der altsaa hidtil har sikret et forholdsvis lavt Renteniveau, skal ophæves om en halv Snes Uger, eller hvor meget det nu er. Saa er Banen fri, og det er min faste Overbevisning, at saa er Mulighederne for at holde igen saavel paa Udlaans- som paa Indlaansrenten ikke længere til Stede, men saa kommer dansk Produktion ud for endnu større Vanskeligheder end nu. Det ved Venstres Ordfører uhyre godt, for det sagde han alt sammen her den 6. Marts, da Sagen var til første Behandling. Det ærede Medlem, der i Aften er Udvalgets Ordfører, bebrejdede mig dengang, at jeg ikke havde haft den rigtige Forstaaelse. Statsministeren synes ikke at have haft

„den rigtige Forstaaelse af Rentesænkningens Betydning for Erhvervslevet, hvilket er en meget kedelig Ting“, sagde den ærede Ordfører Spalte 844; saa fortsatte han, at han haabede rigtignok, at den højtærede Statsminister vilde se at komme til bedre Erkendelse, for, vedblev han,

„Et Fald i Obligationsskurserne vil selvsagt svække Byggeriet og øge Arbejdsløsheden, som i Forvejen er en Svøbe for Samfundet.“

„Det er klart“, udtalte han videre, „at et Fald i Obligationsskurserne vil svække Arbejdsmulighederne her i Landet paa et for hele Beskæftigelsesforholdet meget vigtigt Omraade.“

Det er altsaa den Konsekvens, vi maa drage af den Lovgivning, der nu er i Færd med at blive tilendebragt, i alt Fald for Landstingets Vedkommende, thi det har alle, som har noget at gøre med disse Sager, været paa det rene med, at Holdet paa Sparekasse- og Bankrenten er en af de Muligheder, man havde for dog at hindre et alt for voldsomt Fald i Obligationsskurserne; naar man først sætter Renten i Banker og Sparekasser op til det samme, man kan faa for Obligationer, vil der naturligvis ske en Omflytning med et voldsomt Fald i Obligationsskurserne som Re-

sultat, alt det, Venstres ærede Ordfører den 6. Marts var fuldkommen klar over vilde medføre meget alvorlige Tilstande for det danske Samfund. Jeg nævner det, for at det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne, endnu en Gang kan tage under Overvejelse, om man just med Flid skal styre ud i den forøgede Arbejdsløshed og den Formindskelse af Beskæftigelses- og Arbejdsmulighederne, som han altsaa for et Par Maaneder siden særdeles vel saa kunde indtræde.

Det ærede Medlem sagde i Aften, at det var klart, at naar Konverteringen var standset, kunde Renten ikke holdes nede ved den Lovgivning, som vi her taler om. Man kan ogsaa sige, at naar vi ikke beholder denne Lovgivning, slaar man enhver Mulighed for at kunne finde frem til Konverteringsarbejdets Optagelse bort. Det har jo været Bestræbelsen, det har været det, der i de Samtaler, som nu har fundet Sted, har været fremherskende, at man ved at bevare Bremsen paa Sparekasse- og Bankrenten havde en vis Mulighed for at sikre Ro og Orden paa dette Omraade, igen at naa frem til saadanne Kurser, at man kunde gøre sig Haab om at fortsætte den frivillige Konvertering. Men det, der nu skal ske, hvis Flertallet i Landstinget skal raade her i Landet, er, at der skal slaas Bom for den Konvertering, som det ærede Medlem af Venstre endnu den 6. Marts saa stærkt ønskede snart skulde genoptages. Nu er det i Virkeligheden ikke Landbrugets Interesser, vi beskæftiger os med; nu er de, der har indgaaet dette Forlig, gaaet over paa den modsatte Side. Nu er det Kapitalens Interesser, der skal varetages, og saa ofrer man Landbostandens Interesser. Der er Titusinder af Smaafolk i Landbruget, som vil føle det, der nu er i Færd med at ske, som en dyb Skuffelse og med Rette. Med Rette vil de føle sig svigtet af dem, der var i Spidsen, da Kravet om Rentesænkning blev baaret frem her i Landet. Husmænd og Gaardmænd maa nødvendigvis føle sig svigtet, naar man erindrer, hvad der indsendtes af Adresser, som alt nævnt ogsaa underskrevet af førende Mænd inden for Venstre. Endnu i Lørdags modtog jeg en Adresse, der sagdes at være fra ti Tusind vestjyske Husmænd og Bønder, i hvilken man krævede fortsat Arbejde for den Rentesænkning, der hidtil har været Bestræbelser fremme for at faa gennemført.

Jeg maa under Hensyn til alt dette anbefale at stemme for de Underændringsforslag, der er stillet af mine Meningsfæller